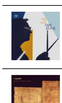
Nye skiver og bøker

MYRA MELFORD / ALLISON MILLER LUX QUARTET
«Tomorrowland»
ENJA / YELLOWBIRD, ENJA 9845

SULIDA
«Utos»
CLEAN FEED, CL671CD

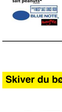
ERWAN KERAVEC
«8 Sonneurs pour Philip Glass»
BUDA MUSIQUE

JOÃO MADEIRA / MARGARIDA MESTRE
«Voz Dahuixo»
4DRCD, 011

MASSIMO DE MATTIA SUONOMADRE
«Domicide»
AUT RECORDS, AUT108

EMIL DE WAAL
«Fire eyne»
APRIL RECORDS, APR129CD

SIGRID AFTRET & OJKOS
«I gapet»
AUTRES RECORDS

GARY FIELDMAN & ELIOT CARDINAUX
«Imminence»
THE BODILY PRESS

flere skiver og bøker...

Våre podkaster

George Russell 100 år
George Russell i Jazzklubben, NRK P2

Blue Note Records 80 år
Blue Notes historie

flere podkaster ...

Skiver du bør ha

ROY BROOKS
«Understanding»
CELLAR LIVE / REEL TO REAL, RTR-LP-007, RTR-CD-007

WILLIAM PARKER
«The Music of William Parker – Migration of Silence into and out of the Tone World Volumes 1-10»
AUM FIDELITY, CENTERING 1020-1029

GARBAREK / GISMONTI / HADEN
«Magico – Carta de Amor»
ECM 2280/81

DIVERSE ARTISTER
«Popofonia»
PRISMA RECORDS PRISMALP001

flere anbefalte skiver...

Våre beste klipp

Vestavind med Ny Bris styrke
I 2022 var det 40 år siden **Ny Bris** blåste for første gang.

Mens vi venter på Jazzeventyret
Tre andre NRK-serier om norsk jazz!

Laurie Anderson/Sexmob: Let X = X
Denne gangen får du tre for én! Og en liten, skrikende bonus.

Tidligste opptak av Jan Garbareks kvartett?
Jazzkjelleren, Gamlebyen skole, Oslo, høsten 1962?

flere filmer...

Ledere og debattinnlegg

SPOTIFY / SPORTIFY

Moldejazz 2022 – en bærekraftig festival?

Musikk er viktig – musikkjournalistikk likeså

Svar til Dave Douglas og Greenleaf Music

flere debattinnlegg...

Konserter

Når man ikke kan se foden for bare tær

COPENHAGEN JAZZ FESTIVAL, 11. JULI 2024: Vi nærmer os den sidste weekend på jazzfestivalen, men med sommervejret i ryggen er det den bedste tid på året i København. Ikke mindst når ny musik rammer gaden fra ikke mindre en vokalisten og komponisten **Randi Pontoppidan** (Damkapellet, IKI, Theatre of Voices) i følgeskab med den amerikanske bassist og komponist **Greg Cohen** (John Zorn's Masada quartet, Tom Waits, Elvis Costello) og saxofonisten og komponisten **Thomas Agergaard** (REED5, Thomas Agergaard Kvartet, Django Bates) /hovedbilledet).

Pontoppidan og Cohen har haft en duo siden 2018 under navnet Event Horizon med én ed under bæltet, *Space Geode*. Men Agergaards tilføjelse giver en ny dimension. Han bringer en varmere tone med prang af det nordiske, der komplimenterer Pontoppidans unikke måde at bruge stemmen og Cohens blanding af grooves og forbifarende motiver. Tilsammen er det blevet til HIPPO ROAD, som vi fik en forsmag på i går.

Det var en tumultarisk affære; som en række kortfilm af forskellige instruktører. Men de var aldrig i tvivl om hinandens intentioner, selvom skiftende kunne være markante. F.eks. startede det med rund og melankolsk klang fra Agergaard, der blandede sig med metalliske strøg fra Cohen alt imens Pontoppidan spejlede stemningen med en klassisk klang. Men allerede kort tid efter byggede Cohen et groove op, som Pontoppidan udvidede med rytmisk, næsten perkussiv, vejrtrækning, mens Agergaard steg i intensiteten til en fremaddrivende bevægelse fuld af melankoli.

Igen blev det brudt af en pointilistisk listen af en tværfløjte, for kort tid efter at vende tilbage til groovet.

Vi blev transporteret rundt i alle mulige scenarier med Pontoppidan som shaman, der heler os med sang og bedeskålen til humoristiske passager mellem musikerne; især Cohen pressede på skiftende og de andre greb den i løb. Og mens Cohen pressede fandt Pontoppidan og Agergaard hinanden i duetter, hvor de formåede at forudse hinandens bevægelser og skiftevis følge og afvige i en mesterlære om at skabe et kontinuerligt udtryk uanset hvad.

Det var hektisk og om at holde tungen lige i munden, men på intet tidspunkt føltes det rodet. De havde bare meget at sige, og værktøjerne til at sige det.

HIPPO ROAD er kun udkommet fysisk, men albummet kommer på streaming til oktober eller november, så hvis du ikke kan vente, må du grave CD-spilleren frem.

Aftensmad og så videre til **Huset Cph**, hvor kunstnerkollektivet **Barefoot Records** igen i år har indtaget biografen på 2. sal.

Og de har brugt rummet til fuldo i år med samarbejder med forskellige filmskabere, kunne jeg se i programmet. I aften var det dokumentaristen **Eddie Bolger**, der igennem de sidste to dage havde optaget forskellige klip og klippet lyden væk. Idéen var så, at lade forskellige kontellationer af Barefoot improvisere soundtracket – uden at have set det først.

Det var hele Barefoot der var tilstede med **Maria Dybbroe** på sax, **Carolyn Goodwin** på sax og basklarinet, **Svend Meinild** på sax, **Nana Pi Aabo-Kim** på sax, **Tomasz Dabrowski** på trumpet, **Henrik Olsson** på guitar, **Kasper Tom** på trommer og **Håkon Berre** på trommer.

Det var et spændende take på improvisation og grafisk notation, og det var sjovt at høre de forskellige musikeres tilgang til billederne, om det var imitation af den diegetiske lyd eller på kubistisk manér at prøve at fremhæve essensen af stemningen af billedet og fortolke formen eller bevægelserne.

F.eks. i den første film så vi indersiden af en elevator på et elværk, mens den steg til tops, hvor Dabrowski og Dybbroe skabte en ildevarslende lyd af susende vinde og et hoppende hjerte, og da vi når til toppen skriger Dabrowski til et billede af røgen der bølger ud af skorstenen.

Efterfølgende følger vi udsigten fra et tog henover Storebæltsbroen, hvor lyden tilnærmelsesvis imiterer en bils acceleration.

I den næste film lagde Pi Aabo-Kim, Olsson og Berre lyden til et par lysende løbesko, der blev snøret, hvor de, ligesom i de gamle stumfilm, skabte lyden af bevægelserne: fumlen med at få snøren gennem hullet og et knirkende svup af forløsning, når hånden bare kan trække til.

Den tredje film havde en mere humoristisk vinkel, mens vi fulgte Olsson og Tom gennem et supermarked, hvor de spillede på hylder og grøntsager, hvor Tom, Meinild, Goodwin og Olsson fik til opgave at komponere supermarkedssymfonien, hvilket udløste et par grin fra publikum og musikerne selv.

I 4. og 5. film var Barefoot igen i fokus med bl.a. indrykningen i Huset og på en skole, hvor Goodwin, Dybbroe og Pi Aabo-Kim spillede et boldspil (hvis regler jeg ikke helt kunne gregje). Men i den sidste fik musikerne lov til at personificere to vinkler af færgebussen der lægger til kajen. Først fra vandkanten med en ensom, sørgmodig og let skvulpende lyd, og dernæst fra færgebussen frembrusende færd.

Det var et spændende projekt, hvor musikerne kom på prøve, og virkelig skulle tage nogle markante valg i deres spil. Men at man som publikum også kunne følge processen i dette.

Jeg håber, at Barefoot holder en release, når filmen er helt færdig.

Næste stop på aftenen var en 2-for-1 på **5e** med to trioer: Først **Francesco Bigoni/Bára Gísladóttir/Gustaf Ljunggren** og dernæst **Yasuhiro Yoshigaki/Kasper Tranberg/Simon Toldam**.

Den italienske saxofonist Bigoni er fast inventar på byens improscener med bl.a. Mark Solborg og Maria Faust, og det er den islandske bassist Bára Gísladóttir sådan set også; bare ikke på improscenerne, men på Gamle Scene som komponist, og har vundet bl.a. Carl Nielsen og Anne Marie Carl-Nielsens Talent Pris samt Léonie Sonnings Talent Pris. Hertil havde de den alsidige, svenske saxofonist, guitarist mm. Gustaf Ljunggren, der bl.a. har spillet med C.V. Jørgensen og Steffen Brandt.

Så det var en broget trio med en fod i hver forgrening af musikindustrien. Men det var her dagen tog en drejning fra det hektiske og omskiftelige til lange klangflader og rolige strøg.

Foran det purpurrøde bagtæppe med ILKs målskiver vævede toner frem fra scenen og åbnende den gamle lavlofterede slagtehal ud under aftenens skumring. Bigoni og Gísladóttir summede mens Ljunggren svævede let henover med en steel guitar fuld af rumklang.

De gav sig tid. Der var ingen pludselige bevægelser. Selv de mere intense passager havde en rolighed og blev forberedt med en tilmodighed og omhu som beskæringen af et bonsaitræ. Hver gang de bevægede sig et nyt sted hen, blev det foregående altid inkorporeret. Så vi gik helt naturligt fra de åbne melankolske vidder med lange strøg til gyderne efter kl. 04 med en slingrende saxofon, tunge, skæve bevægelser i guitaren og harske strøg fra bassen. Et sted mellem forløsning og fortsvivlelse.

De havde hver især deres roller, men det betød ikke en hierarkisk inddeling. Selvom Gísladóttir lå med tunge droner, kunne hun sagtens med et enkelt skift i tonen eller klangen varsle et skift.

Det var et passende minimalistisk afbræk fra de tidligere hæsblæsende koncerter, når energien var ved at slippe op.

Men til sidst var energien også ved at slippe op, hvis det ikke havde været for trumpetisten Kasper Tranbergs energiske tilstedeværelse, der indledte dagens sidste koncert på 5e.

Tranberg (All Too Human, Kasper Tranberg Terzet) har en af sine vanlige kumpaner med sig i pianisten Simon Toldam (Tak for dit brev, Simon Toldam Trio) og den japanske trommeslager Yasuhiro Yoshigaki. Yoshigaki har været med til at forme den japanske improvisationsscene og bruger jazz, japansk folklore og postrock i sit spil. Han har også arbejdet sammen med bl.a. John Zorn, Bill Laswell, Masabumi Kikuchi m.fl.

Tranberg kunne ikke vente og lagde ud med en stovet, afdæmpet tone. Toldam plukkede sparsomt korte toner fra klaveret og Yoshigaki rumsterede henover og udenom rytmer. Men det var Toldam der drev det fremad med stadigt hyppigere anslag der aldrig nærmere sig legato. Alligevel fornemmer man noget velkendt i hans spil, men om det var Monk eller Tristano der blev blandet med impressionistiske toner, kunne jeg ikke sige. Det var først, da Tranberg gjorde plads, at Toldam åbnede op for den stringente staccato.

De formår at forbinde yderpunkterne i et udtryk. Sagte klusters bliver mødt af en skrigende trompet, mens Yoshigaki pulser uptempo jazz fremad, fremad, fremad. Det kommer bl.a. af, at Tranberg er god til at give plads. Først så smider han om sig af kaskader af løb ala Gillespie, og så når det koger allermest, lader han de andre drive det videre, for så igen at vende tilbage.

Ligeledes er Yoshigaki ekstremt opmærksom på de andre. Han forudser Toldams anslag, men lægger sig også mellem det akkompagnerende og det syngende – både på trommer og fløjter.

Tranberg var mere jazzede i sit udtryk i aften, men det lagde sig fint op ad Toldams flossede impressionisme og Yoshigakis frie rytmer.

Et kromatisk ostinat og en pibende hihat lagde an til afslutningen, men Tranberg kunne ikke dy sig, og indledte en sidste fanfare til sommernatten.

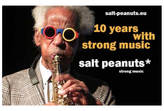
Text og foto: Marcus Behrens

Music for Films med Nana Pi Aabo-Kim, Henrik Olsson og Tomasz Dabrowski

Simon Toldam, Kasper Tranberg og Yasuhiro Yoshigaki

12. juli 2024 17:54:14
Av Jan Granlie

Nyheter

Support salt peanuts*

R.I.P. Russell Malone

Hvil deg, godeste Bjarne!

Ella-prisen til Kari Grete Jacobsen

Jazzhus Montmartre reddet nok en gang (?)

Anna Ueland årets Oslotalent

Blow Out i Oslo 21.-24. august

R.I.P. John Kelman

Mere om Jazzhus Montmartre

Programmet klart for Umeå Jazz Festival

Very much Paolo

Europe Jazz Media Chart August

En gigant er borte

*Har du abonnert på **salt peanuts*** månedlige nyhetsbrev?*
*Have you subscribed to **salt peanuts*** monthly **newsletter***

Fornavn / First Name

Etternavn / Last Name

Nye skiver og bøker

DAVID FENNESSY
«Caruso»
UNSOUNDS, 80U

GIUSEPPE DORONZO | ANDY MOOR | FRANK ROSALY
«Futuro Ancestrale»
CLEAN FEED, CF661CD

FRANK CARLBERG LARGE ENSEMBLE
«Elegy For Thelonious»
SUNNYSIDE, SSC 1716

GLOD / RAMOND / KUGEL
«No ToXiC»
NEMU, 031

| AHMED |
«Wood Blues»
ASTRAL SPIRITS
«Giant Beauty»
FÖNSTRET, 9-13

REBEKA RUSJAN ZAJC
«Prelude»
CLEAN FEED, CF657CD

JOANA SÁ
«A body as listening»
CLEAN FEED, CF 664 CD

SAKATA / O'ROURKE / RASMUSSEN / CORSANO
«Live At SuperDeluxe Volume 1»
TROST, TR231

flere skiver og bøker...

Våre podkaster

George Russell 100 år
George Russell i Jazzklubben, NRK P2

Blue Note Records 80 år
Blue Notes historie

flere podkaster ...

Skiver du bør ha

ROY BROOKS
«Understanding»
CELLAR LIVE / REEL TO REAL, RTR-LP-007, RTR-CD-007

WILLIAM PARKER
«The Music of William Parker – Migration of Silence into and out of the Tone World Volumes 1-10»
AUM FIDELITY, CENTERING 1020-1029

GARBAREK / GISMONTI / HADEN
«Magico – Carta de Amor»
ECM 2280/81

DIVERSE ARTISTER
«Popofoni»
PRISMA RECORDS PRISMALP001

flere anbefalte skiver...

Våre beste klipp

Mens vi venter på Jazzeventyret
Tre andre NRK-serier om norsk jazz!

Laurie Anderson/Sexmob: Let X = X
Denne gangen får du tre for én! Og en liten, skrikende bonus.

Tidligste opptak av Jan Garbareks kvartett?
Jazzkjelleren, Gamlebyen skole, Oslo, høsten 1962?

Oslo Groove Company på Rockefeller 1994
Oslo Groove Company, ledet av Lars Erik Gudim, på Rockefeller i Oslo

flere filmer...

Ledere og debattinnlegg

SPOTIFY / SPORTIFY

Moldejazz 2022 – en bærekraftig festival?

Musikk er viktig – musikkjournalistikk likeså

Svar til Dave Douglas og Greenleaf Music

flere debattinnlegg...

Konserter

De dyktige, unge, danske kvinder

COPENHAGEN JAZZ FESTIVAL, DAG 8, 7. JULI 2023: Vi er på slutstrækningen nu. Gaderne runger af jazz fra 7 dages koncerters, men vi er endnu ikke færdige. Heldigvis. Selvom hovedet er ved at være fyldt, så kan man altid lige klare én mere. Eller to.

Det første var koncerten med den estiske saxofonist **Maria Faust** og hendes **Sacrum Facere Organ**, der foruden hende selv på altsax bestod af danske **Jakob Davidsen** på orgel, italienske **Francesco Bigoni** på klarinet, svenske **Tobias Wiklund** på trompet, danske **Mads Hyhne** på trombone, danske **Jonatan Ahlbom** på tuba og danske **Anders Banke** som last minute stand-in på tenorsax (og han havde ikke engang nået en prøve). Hver især er det dygtige musikere, men i aften tilhørte de Faust.

Jeg hørte det live for 2 år siden på KoncertKirkens Organ Sound Art Festival, hvor jeg blev blæst helt bagover. Det er en koncert der har siddet i kroppen lige siden, så det var med stor forventning, jeg gik ind til denne koncert. Og jeg var ikke den eneste. Vi stod en flok og ventede ude foran døren og ventede på at blive lukket ind. Og køen sluttede ikke før der var fyldt op i salen.

Melankolske toner fra orgelet sætter stemningen, og så skyller blæserne ind over os oppe fra balkonen med det ærefrygtindgydende tema. Harmonierne holder os hele tiden engageret med skiftende dissonanser og kraftfulde unisone passager. Men hun lader os aldrig få forløsningen. Bedst som vi tror vi når et klimaks, hiver Faust det fra os og vender tilbage.

Igennem hele koncerten mærker man en kontinuitet af temavariationer, der hele tiden intensiveres med forskellige underlag af marchrytmer, polyrytmiske klap og skiftende harmoniske stemninger, hvor solisterne kunne udfolde sig. Og her skal Faust og Wikströms soloer fremhæves. Wikström spillede to helt fantastiske soloer, der helt i værkets ånd trak os med højere og højere, så vi svævede under loftet, for blot at rive vingerne af os og sende os tilbage i stolene med et brag. Og Fausts soloer – især den første – krængede brystkassen åben og lagde sin smerte, sin frustration og sin vrede foran os med en hudløs ærlighed. Hendes saxofon vekslede mellem de tilbageholdende og den rå klang, forstærket af råb. Det var som at være til en klassisk, jazz og punk koncert på samme tid. Eller en demonstration.

Det var en lang spænding – som Wagners *Tristan og Isolde* – og først til sidst fik vi en forløsning fra Fausts solo – om end en kortvarig en – eller også var jeg ikke klar på, at det skulle slutte. Undervejs var der flere steder der lagde op til en forløsning i dets dynamiske karakter, mens Faust søgede hele tiden for, at harmonierne modvirkede denne effekt. Effekten blev dog lidt dæmpet af et applausparat publikum, der efter første akt med det samme brød ud i klapsalver (jeg forstår dog godt impulsen). Og så igen efter anden akt. Og efter tredje akt accepterede musikerne det og fik noget vand. Dog syntes jeg det var synd, da værkets karakter netop bebuder en lang spændingskurve.

Alligevel var det et stående bifald til Faust og hendes band (som hun selv kaldte dem); og med rette. Det eneste sted der kunne sættes en finger på, var de polyrytmiske klap, der ikke var helt solide til tider. Men i det store hele føltes det ubetydeligt. Det blev stadig en af de bedste koncerter på årets jazzfestival, og et værk jeg godt så blev en klassiker. Som min svigermor sagde: "guddommeligt".

Jeg var helt oppe og køre oven på Faust, så jeg kunne godt have kaldt det aften. Men med så mange gode koncerter i byen, blev jeg nødt til at tage ned på huset, hvor Barefoot Records holder til; og i aften var det blæsertrioen **Coriolis** (hovedbillede).

Trioen udgores af **Maria Dybbroe** på altsax (Caktus, Køs, Sidechains m.fl.), **Carolyn Goodwin** ligeledes på altsax (Copenhagen Clarinet Choir, Thou Sonic Friend, Alisio Winds samt teater, opera og meget mere) og **Nana Pi Aabo-Kim** på tenorsax (Nezelhorns, Extemporize Orchestra (som dirigent), Tactical Maybe m.fl.).

Koncerten var bygget op omkring tre uddrag fra Béla Bartóks serie af stykker for begynder violin, der er inspireret af ungarsk folkemusik. Men Coriolis har oversat dem direkte til saxofon, men brugt dem som afsat til at skabe ét værk. Hertil har de skabt visuals – vi var jo i en biograf, så de kunne lige så godt udnytte det store hvide lærred, som de sagde. Og så var de klædt i hvidt, så de gik i ét med lærredet.

De første klapren og smæld fra saxofonen tror jeg ikke Bartók har noteret. Men langsomt begynder Dybbroe at lade toner sive ind, og Goodwin med en gentagende, lystig melodi, og Pi sender en tredje drømmende melodi ind under. Det vokser til et smukt kor af ovenlæggende melodier fuld af håb. Alt imens er visuals tonet frem på scenen og bader musikerne i et statisk billede, der gradvist går fra pink i venstre side til hvid i højre.

Goodwin træder frem, mens de andres akkompagnement svæver forbi, men de skifter løbende i glidende overgange til at tage melodien.

Andet stykke er helt anderledes. Der bliver næsten ikke brugt traditionelle toner. I stedet er det perkussivt og maskinelt som et lokomotiv. Det starter. Dybbroe driver det frem med insisterende pust, mens Pi får saxofonen til at vibrere og Goodwin sin til at rasle. Det stopper. Og det starter igen og igen, mens de pink farver tager omskiftelige geometriske former.

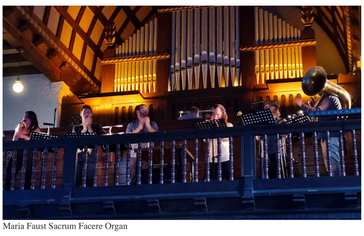
I tredje stykke vender vi tilbage til udgangspunktet. Men hvor det før var drømmende og håbefuldt, er det nu længselsfuldt og fortvivlet. Intervallerne er tættere, men uden at være atonale, og hvor det før var Goodwin som den primære melodistemme, er det nu Dybbroe og Pi i en sørgemarch. Til sidst træder Goodwin frem til sidst og skriger henover.

Den oprindelige farveovergang fra venstre til højre er tilbage, nu er den bare blå til hvid og skifter side undervejs.

Det er en sonate, de har skrevet. Hjem, ud, hjem med nye erfaringer i bagagen. Dette var dog ikke et lykkeligt eventyr. Det er fuld af savn og sorg og er retmæssigt kaldt "Sorrow".

Det kunne sagtens være endt der. Men vi var heldige og fik et ekstranummer, der lysnede den dystre sonates afslutning en smule, så vi ikke gik derfra helt nedtrykte. Det var smukt og rørende, og det lå også lidt i forlængelse af Fausts musik i stemning og naturligvis instrumentation. Så det var godt, jeg ikke tog hjem.

Text og foto: Marcus Behrens

Maria Faust Sacrum Facere Organ

8. juli 2023
Av Jan Granlie

Skriv et svar

Navn (obligatorisk)

E-post (blir ikke vist) (obligatorisk)

Nettside

Kommentar

Lagre kommentar

Nyheter

Copenhagen Jazz Festival fra 5. til 14. juli

Umeå utses till Årets Jazzkommun

Deutscher Jazzpreis 2024

Michael Cuscuna R.I.P.

Årets Gyllene skivan til Vilhelm Bromander

Oslojazz 2024 Åpningskonsert og program på MUNCH

Festivalsjef Vossa Jazz

JazzSpecial endrer navn og profil

Spellemannprisene 2023

R.I.P. Albert «Tootie» Heath

Europe Jazz Media Chart April

Stockholm Jazz Festival släpper första akterna till årets happening

Vossa Jazz-prisen 2024 til Gabriela Garrubo

Opningsstev Vossa Jazz 2024

flere nyheter...

Evaluering af Barefoot Records labelfest 2023.

Det fungerede super godt at være på Huset i Magstræde – det vil vi gerne igen til næse år. Generelt synes alle det var federe end at være på Galleri Krebsen hvor vi har været en årrække før 2022. Vi havde et godt samarbejde med Husets tekniker, booker og barpersonale. Hyggeligt med foyer foran biografen. Dog kan det være svært at få folk op af trapperne, så man kunne overveje at bruge en anden af Husets scener?

Generelt høj kvalitet gennem koncerterne og god stemning i publikum. Flere anmeldelser. Smukke helstøbte koncerter.

Der skal være lidt længere tid mellem hvert koncert, så sceneskift blev mindre stress - især virkede det nogle aftener meget stresset for band nummer 2.
Ville være fedt med en længere curfew.
All-star band med alle Barefoots medlemmer var et hit – det skal vi gøre igen næste år.
Det fungerede godt at samarbejde med live visuals – næste år kunne man måske arbejde på at integrere samarbejdet med biografen endnu mere.